

Ajuntament de Terrassa

I CONCURS

de narracions curtes

JOSEP SUICER I PALET

I Concurs de narracions curtes

Josep Soler i Palet

Edició a cura de Fina Ginesta

I Concurs de narracions curtes Josep Soler i Palet

1a edició (digital): maig 2011

Ajuntament de Terrassa
Servei de Cultura
Servei d'Imatge i Comunicació

© **Ajuntament de Terrassa**

El jurat del I Concurs de Narracions Curtes Josep Soler i Palet ha estat format per:
Amadeu Aguado, Josep Corominas, Eduard Fernández, Jordi F.Fernández, Fina Ginesta,
Montse Llovera i Assumpta Roset

1 concurs

de narracions curtes

JOSEP SUICER I PAIGÉ

ÍNDEX

PRESENTACIÓ	8
RAÚL BARAS PÉREZ L'ÍNTIMA ASSUMPCIÓ	10
ROSA M. BOROBIA ARTIGAS DARRERA HISTÒRIA D'ALÍCIA	15
JAVIER GUIRALDES INTERMITENCIAS	19
AURÈLIA LLACH CRUZ QUADERN D'ESTIU	23
MANEL MARQUÈS DEL ÁGUILA EL PRINCIPI DEL FUTUR	28
MERITXELL MILLÁN PÉREZ APRENDIENDO A VOLAR	33
PERE MIQUEL PUYOL VIDA PER VIDA	37
MONTSERRAT MUNTADA I SAGRADO EL SOL I LA LLUNA... NO ES VAN TROBAR MAI	40
CARLOS ROBLES LUCENA TRENS DE PROXIMITAT	44
MONTSE VILLARES LA CAJITA ROJA	48

Presentació

El Concurs de Narracions curtes Soler i Palet va néixer l'any 2010 amb la voluntat de retre homenatge a un personatge terrassenc de gran vàlua, Josep Soler i Palet. Notari, historiador, cronista, amant de la cultura i les arts, amb la seva generositat va fer possible entre d'altres, l'existència actual del Servei de Biblioteca Pública a la ciutat.

En el seu testament va llegar a Terrassa la seva casa pairal, els seus llibres i objectes d'art per tal de fer una biblioteca i un museu gratuïts i accessibles per a tots els ciutadans. Això succeïa els anys 20 del segle passat. La primera biblioteca pública i el primer museu s'inauguraven l'any 1928. Des d'aleshores els terrassencs hem tingut al nostre abast un servei de biblioteca que ha anat canviant al llarg del temps per tal d'adaptar-se a les noves necessitats.

També Soler i Palet va ser el promotor a través del seu càrrec de president de l'Ateneu Terrassenc, dels primers jocs florals celebrats a Terrassa, l'any 1890.

Lectura i escriptura són activitats que caminen paral·lelament. L'una i l'altra s'alimenten mútuament de manera que cap escriptor neix del no res. Cal alimentar la creativitat mitjançant lectures d'altres escriptors i la tècnica amb un aprenentatge seriós de l'estructura de l'idioma.

A Terrassa existeixen nombrosos tallers d'escriptura, on persones anònimes aprenen a escriure de manera literària. Tallers a les biblioteques i a diferents entitats culturals (Amics de les Arts, Ateneu Terrassenc...) on les persones s'entrenen en el difícil art de l'escriptura.

Josep Soler i Palet va creure en la lectura i en l'escriptura. La lectura com a eina imprescindible per al desenvolupament personal i col·lectiu, per al creixement dels pobles. A través de la Biblioteca Municipal Soler i Palet garantia aquest accés a la lectura als terrassencs d'aleshores.

La bct xarxa, el Servei de Biblioteca Pública de Terrassa, és continuadora del llegat que ens va deixar en Soler i Palet, i posa a l'abast dels terrassencs

lectures sobre tots els temes i matèries, lectures per a la informació, l'aprenentatge i l'oci. A través dels nombrosos clubs de lectura i tallers d'escriptura que es desenvolupen a les diferents biblioteques, es fomenta la lectura, l'escriptura i l'adquisició de coneixement i cultura.

Aquest premi vol donar sortida i fer visible el gran potencial creatiu literari que podria jaure somort dins la gran massa humana de la ciutat.

Va adreçat a persones anònimes, mestresses de casa, professionals, persones aturades, estudiants... en definitiva a aquells ciutadans i ciutadanes que tenen coses a dir i que ho expressen mitjançant l'escriptura literària.

En la primera edició, el jurat va seleccionar deu treballs, un dels quals va ser el guanyador: *L'íntima assumptió*, de Raúl Baras Pérez

En aquest llibre publiquem aquests 10 treballs. La coordinació de l'edició ha anat a càrrec de Fina Ginesta, professora de literatura i conductora dels tallers d'escriptura de la bct xarxa.

Amadeu Aguado
Regidor de Cultura

RAÚL BARAS PÉREZ

Treball premiat

L'ÍNTIMA ASSUMPCIÓ

Un soroll sord em va arrencar abruptament del meu càlid somieig. Què dimonis havia estat allò? Vaig saltar del llit alarmat i vaig treure el cap per la finestra del dormitori. Amb l'ensurt gairebé vaig deixar de respirar. Algú jeia sobre la gespa del meu jardí.

Després de tapar-me amb una bata, vaig sortir de casa apressadament i vaig encendre el llum del porxo. La meva miopia lleu em va permetre distingir en la penombra un home nu, estès cara amunt a pocs metres de la porta. Trencat a terra com un ninot oblidat, el vaig creure mort o malferit, però ràpidament vaig haver de descartar la primera possibilitat... El desconegut va pronunciar el meu nom amb un xiuxiueig gemegós! La meva torbació es va conjugar amb l'estupor i amb una curiositat morbosa que m'incitava a dirigir-me cap a ell. Després d'uns segons de vacil·lació, vaig començar a acostar-m'hi. Les primeres passes van ser tan curtes com insegures, però vaig acabar corrent. Havia de superar la meva desconfiança, aquell home necessitava la meva ajuda. Vaig caure al seu costat, de genolls, i gairebé vaig plorar. Aixafades sota la seva esquena, unes ales enormes de plomes blanques i allargades oferien un horrífic contrast amb la sang que rajava de les múltiples ferides del seu cos. Vaig observar el seu rostre amb deteniment. Fins i tot contret pel dolor, la seva bellesa era tan sublim que em va commoure. Sense obrir els ulls, sense bellugar els llavis, la criatura em va suplicar un recer, i vaig saber en aquell moment que no havia de trucar la policia ni una ambulància, ni tampoc témer per la seva vida, ja que amb el repòs n'hi hauria prou perquè els talls i les contusions sanessin.

Després d'acomodar-lo al meu llit, tombant-lo lateralment mentre em preguntava quina seria la postura més adient en el seu estat, em vaig esfondrar sobre la butaca a la seva dreta sense deixar de mirar-me'l. I ara què? Incomptables talls obrien la seva pell i la seva carn despietadament, i preferia no recordar la reguera de sang que havíem deixat en el feixuc camí des del jardí fins al dormitori. Jo mateix havia quedat gairebé tan xop com ell. La resistència d'aquell ésser m'havia deixat perplex. Mai hagués cregut que

seria capaç de caminar amb aquelles ferides, encara que fos repenjat a la meua espatlla.

D'alguna manera sabia que la seva vida no perillava, així que em vaig permetre uns instants de reflexió. A qui havia tomat al meu llit? I d'on havia caigut exactament? La seva anatomia delirant coincidia amb l'atribuïda als àngels de la tradició cristiana. Havia d'acceptar que aquelles beatífiques criatures existien i considerar que aquell home alat en constituïa una prova vivent? Això desmuntava tota la meua concepció del món com a ateu.

Vaig considerar que seria una bona idea rentar-lo. Vaig omplir una palangana amb aigua calenta i vaig agafar una esponja i algunes tovalloles netes. Vaig observar que una d'elles tenia brodades les inicials de la meua exdona, i la vaig canviar per una altra. Quan vaig tornar al dormitori, el meu hoste inesperat semblava inconscient, però continuava respirant. Vaig començar a fregar-li el cos amb molta cura intentant no despertar-lo. La compassió m'humitejava els ulls. Què li havia succeït? Les ferides semblaven el terrible resultat d'un atac salvatge. Qui podia albergar un odi tan abjecte envers una criatura de tan commovedora formosor? A mesura que anava eixugant-li la sang, vaig poder comprovar amb incredulitat que les que en primer lloc m'havien semblat lesions mortals no eren sinó esgarrapades superficials i blaus. No podia entendre-ho... Tenia al meu davant la palangana que sobreixia de sang i cinc tovalloles completament xopes.

En acabar de rentar-lo, vaig enretirar els llençols mirant de destorbar l'enllitat el mínim possible. Sentia el cap embotit, així que abans de canviar-los per uns de nets, vaig entrar al lavabo per refrescar-me. Em vaig rentar les mans i la cara, i aleshores em vaig veure al mirall tacat de cap a peus. Em vaig despullar i em vaig ficar a la dutxa. La sang es va anar perdent pel desguàs, enduent-se part de la meua angoixa.

Alleujat, em vaig posar el barnús i em vaig dirigir al dormitori amb la intenció d'agafar llençols nets de l'armari... però no vaig ser capaç de creuar el llindar de l'habitació.

El meu convidat dormia plàcidament al meu llit. No quedava cap mena de rastre de les seves ferides. La visió del seu cos nu, immaculat i perfectament

harmoniós em va colpir l'ànima i l'enteniment, i em va robar l'alè. El seu rostre, emmarcat per rínxols castanys, reflectia una pau innocent mentre el seu pit ample i pla es movia amb subtileza al ritme de la seva respiració. L'aire que entrava per la finestra agitava les plomes de les seves ales impossibles, que cobrien com un mantell blanc la seva esquena nuosa. No semblava tenir pèl al cos llevat del borriçol ondulat del genitals. Una erecció inesperada em va sorprendre sortint del meu barnús. En adonar-me'n, em vaig sentir brut i menyspreable per haver-me excitat espiant-lo. I va ser llavors quan va obrir els ulls per primer cop, uns ulls verds i vius que em van perforar amb un posat que em va semblar una estranya barreja de sorpresa i diversió. Palplantat a la porta, incapaç de moure'm i envermellit per l'evidència del meu desig, vaig empassar saliva embadalit mentre veia com s'aixecava àgilment del llit i se m'apropava amb mig somriure dibuixat al seus llavis.

-Ja és hora de deixar enrere la vergonya i la culpa, no trobes?

-Jo... eh...

I va interrompre el meu balbuçig amb un intens petó a la boca, mentre les seves mans em descordaven el barnús i el deixaven caure a terra.

Ja feia almenys un parell d'hores que érem al llit i encara no havia aconseguit racionalitzar el que estava succeint. Ell dormia abraçat a la meva esquena, i podia sentir el seu alè humit i calent al clatell. No m'havia atrevit a pronunciar paraula en una nit que no acabava mai, i ell tampoc havia dit res més llevat de la pregunta que no havia aconseguit respondre-li. No només sabia el meu nom, semblava que em coneixia a un nivell molt més profund. Feia com a mínim un any que no em follaven. De fet, no havia tornat a muntar-m'ho amb un home des que em va deixar la meva dona. Tot i el trasbals, vaig esforçar-me per intentar posar en ordre els meus pensaments i fer un llista de totes les preguntes que volia formular-li: qui era, què li havia passat, com em coneixia, què volia de mi...

Un soroll de passes va interrompre les meves cavil·lacions. Quan vaig aixecar l'esguard, el cor em va saltar del pit. Una figura es retallava rere la finestra oberta del dormitori. A tocar del rebaix, un home encaputxat em feia senyals nerviosament amb la mà dreta perquè m'hi apropés, mentre creuava els seus llavis amb el dit índex de l'esquerra.

Sentia que no tenia cap altra opció, així que vaig lluitar contra el neguit i em vaig aixecar a poc a poc assegurant-me de no despertar el meu amant. Em vaig atansar a aquell segon desconegut sense deixar d'escutar-lo. Bru i amb els ulls molt clars, s'embolcallava amb robes amples que amagaven la forma del seu cos. Em va semblar la versió masculina d'aquella refugiada afgana que va commocionar el món des de la portada del National Geographic. Les faccions del nouvingut eren més anguloses; la pell, més gruixuda i endurida; les celles, més poblades... però la seva mirada ineludible i anhelant t'atrapava amb el mateix efecte hipnòtic. Em va començar a parlar amb una veu molt baixa que va sonar pregonia i esgotada:

-No tenim temps, així que escolta'm amb atenció i fes el que et dic sense vacil·lar. L'ésser que jau al teu llit no és el que et penses. Si no actues ràpid, t'arrossegirà i t'ofegarà amb ell sense remei. Ja ha començat a teixir la seva teranyina. Has d'esquinçar-la i acabar amb la seva amenaça.

-Però què cony...?

Amb un moviment àgil que em va agafar desprevingut, va treure de sota la túnica una destrat doble amb un llarg mànec de metall. Vaig fer una passa enrere aterrit per l'aura tenebrosa i hostil que va desprendre en empunyar l'arma, intensificada pel to gèlid i autoritari que va adquirir la seva veu:

-Talla-li les ales. Arrenca-les de la seva esquena i el desproveiràs de tot el seu vigor. Jo no puc apropar-m'hi més. La persecució ha minvat perillosament les meves energies. Agafa-la i fes-ho ara! Pot despertar en qualsevol moment i aleshores serà massa tard!

Un calfred va agitar el meu cos quan em va oferir la destrat sostenint-la pel mànec horitzontalment, amb totes dues mans. Vaig pensar a mirar enrere, però tenia els músculs tan rígids que no hauria aconseguit girar el coll. Acorralat en aquell tràngol ominós, la suor em lliscava per l'esquena amb una parsimònia que malauradament jo no podia permetre'm. Vaig dubtar durant uns segons angoixants que es van fer eterns, però finalment vaig estendre les mans fins a tocar l'arma amb la punta dels dits. La vaig aferrar amb força per frenar la tremolor, mentre ell assentia amb un gest sever i la deixava anar. No m'ho vaig rumiar més. Em va demanar rapidesa i la va tenir. Abans que tingués temps per reaccionar, vaig enfonsar el tall de la des-

tral al bell mig del rostre de l'encaputxat, amb un cop ferotge que gairebé li va partir el crani en dos. La seva sang va esquitxar tot el meu cos nu. Vaig tibar del mànec fortament per desincrustar la fulla del seu cap, i el cadàver es va desplomar sobre la gespa del jardí. Vaig deixar caure la destrat com si cremés, produint un estrèpit esglaiador en xocar contra el terra del dormitori.

-Has fet el que calia.

Era novament la veu del meu hoste, al meu darrere. Vaig romandre immòbil de cara a la finestra amb la mirada perduda, mentre sentia com s'incorporava i caminava cap a mi. En arribar, em va abraçar per l'esquena, em va estrènyer contra ell i em va xiuxiuejar a l'orella:

-No t'has de creure les paraules d'una serp.

No sabia si havia mort la serp o si la tenia enroscada al meu cos, però ja no em feia res. Tenia, però, una certesa ferma: no volia ni podia perdre el contacte amb aquella pell, amb aquells llavis que em mossegaven el coll. Extasiat, vaig tancar els ulls i em vaig lliurar a ell per complet, candorosament.

DARRERA HISTÒRIA D'ALÍCIA

Saturada de sol, amb els ulls enlluernats i les pupil·les quasi imperceptibles, com espurnes empetitides al màxim per l'explosió de llum que de sobte descobreix al seu voltant, no és conscient del lloc on es troba.

Arrossegada per la son, ha travessat la imaginària porta de la consciència com qui travessa un tel, imperceptiblement. Sense moure's del jaç de la seva petita cambra de Kabul el somni l'ha transportada lluny. S'ha llençat al buit com un trapezista que executa un triple salt mortal sense xarxa protectora i ha aterrat en un món diferent. Ha estat un impuls, potser un impuls desesperat, qui sap, cap al no res. Una fugida endavant per treure's del damunt... Per treure's del damunt què? No estava bé allà, a recer de tot, sense haver de decidir, sense quasi sentir, sense haver de preocupar-se dels seus gustos, les seves preferències, sabent en tot moment quin era el seu lloc i què s'esperava d'ella, sense haver d'enfrontar-se al món, sense haver de contradir ningú. No era conscient que vivia com una ombra reflectida a les parets, una tènue ombra uniforme i fosca, d'empresonada mirada rere un reixat de roba que tan sols filtra la llum.

La tradició s'escola per la seva pell i la fa vulnerable. No volia haver d'enfrontar-se a aquest desgavell irreal, però inconscientment ha travessat la porta de la realitat, i com l'Àlicia de Lewis Carroll s'ha trobat immersa en un món diferent i desconcertant.

Vol fugir d'aquest malson. Se sent malament, superada, fora de lloc i sola. On són les lleis que han de dictar el seu comportament? A qui ha d'obeir? S'ha sentit arrencada de la seguretat i abocada al buit. Es troba insegura. On és el pare, l'home, el tutor que ha de guiar els seus passos? Qui ha de determinar què és correcte i què no ho és?

Mig encegada, enlluernada, en la seva ment es confonen les formes i els colors, el marró del terra es barreja amb mil embalums de colors diversos i alhora tot l'espai s'envolta de tons blaus fins l'infinit. La vista s'esforça per acostumar-se a la llum mentre els ulls es mig clouen i es redueixen a una

minúscula esclatxa. Veu que no està sola. En aquest entorn estrofolari i absurd no hi ha conills de guants blancs, gats invisibles o reines de cors, tot i que els hauria trobat menys estranys que els impúdics habitants que gairebé nus pul·lulen prop seu. Malgrat ser éssers tangibles amb aparença humana, persones que caminen, s'asseuen, s'estiren, es mouen, són desconcertantment lluminosos, tant, que quasi cremen la retina. Per què és tan brillant aquest nou món?

De sobte ho descobreix, s'adona que no duu el seu burka, el vestit que la protegeix i la fa passar desapercebuda. Es troba sola enmig de la sorra prop d'un mar d'agressives onades, com boques que escupen bromera, acabades en queixals d'escuma blanca, en una impertorbable investida d'anada i tornada, sempre a punt d'atacar. Vol fugir. On és la porta de tornada? Aquell tel que havia travessat, invisible, quasi imperceptible. Ha d'ésser capaç d'aquantar, quedar-se quieta, fer el cor fort.

Observa al seu voltant, a poca distància hi ha gent ajaguda a la platja, prenent el sol, parlant tranquil·lament com si no s'adonessin que Ella és allà. No gosa gairebé mirar. Hi ha nens que juguen, xipollegen entre les onades i aquestes es relaxen i es fonen entre els seus peus. No mosseguen, doncs, les onades?

No havia sortit mai del seu entorn conegut, de la tradició, de les antigues creences... Ara tot és diferent en aquest país de meravelles. Les lleis que regien la seva vida no tenen aquí sentit ni validesa. Fins i tot el seu cos sembla el d'una altra persona, mai s'havia vist envoltada de sorra, amb aquesta roba que escassament li cobreix uns centímetres del seu cos i que no dissimula res, sinó que ressalta cadascuna de les seves sinuoses formes. La pell adquireix una nova resplendor, banyada pel sol, eriçada pel dolç pessigolleig de l'oratge, amb el cabell deixat anar sentint com es gronxa, com algun rínxol arriba sobtadament a la cara, com marxa tot seguit esperonat per una altra ventada. Se sent acaronada per mil mans de suau vent, agombolada per la brisa del mar, hipnotitzada per l'olor de la sal, salabor profunda, glopades d'eternitat.

La mar la crida. S'hi nega, es reté, li fa basarda. És tan gran la mar, és tan desconeguda, però alhora té tanta força d'atracció! S'aixeca i s'apropa a l'ai-

gua, i empesa per un inexplicable desig de submergir-s'hi es deixa xuclar. Travessa aquesta nova porta, ja no ve d'aquí. S'ha capbussat i ara ja no sap si mai podrà tornar a recer, és massa intensa la crida. El contrast entre l'escalfor del seu cos i la fredor de l'aigua l'atordeix per un moment, però és sols un instant, pot més la força que prové del nucli de la Terra, del més profund, potser del mateix centre de l'univers i que l'empeny a capbussar-se, a amarrar-se de cap a peus i continuar fins al cor de la vida. Una nova voluntat li permet desplaçar-se suau, però lleugera. S'uneix a un banc de peixos de colors, alguns l'han detectada i han canviat de direcció en una rapidíssima maniobra. Sap que no és un peix, ella mai no podria moure's tan de pressa. Esgota els darrers instants sota l'aigua, ja quasi no li queda aire, treu el cap i respira, inhala tota la vida que li és possible en una sola alenada. Els llargs cabells se li arrapen al crani, pesen, brillen. Torna a submergir-se, l'extensa cabellera sura i es transforma en un mantell. És una heroïna de ficció que vola pels fons del mar amb la seva capa negra que es gronxa amunt i avall en harmonia amb els moviments del seu cos.

Torna a la sorra. La pell nua li lluu intensament, mil gotes d'aigua es reflecteixen i regalimen emmirallades pel sol. Els ratjos que abans l'atordien ara la fan sentir viva. També ella se sent un habitant més d'aquest món de llum sense filtres, aquest país de meravelles amb lleis de comportament tan diferents al seu, on ha estat capaç de gaudir del seu cos sense remordiments o vergonya, superar la por al desconegut i alliberar-se d'una part d'ella mateixa.

Ja no li fa res si la gent del seu voltant la mira, si ha estat bé o malament el que ha fet. Tan sols sent una sensació inesperada de benestar, una energia que mai abans havia experimentat. És ella mateixa, potser per primer cop en la seva vida, no ha hagut de pensar en res més que en el plaer, en la llibertat de saber que es pot ser tan lliure com un peix en un oceà sense límits, que es pot córrer, nedar, mirar... quasi fins l'infinit. El món s'ha fet gran davant dels seus ulls acostumats a mirar cot, a mirar només enfront i perdre's la visió dels costats, a veure-ho tot filtrat.

Es desperta. Les tremoloses parpelles s'obren i es clouen en un ball de perfecta sincronia fins quedar estàtiques. Les pupil·les reconeixen el seu quotidià refugi fet de penombres. Mai abans no havia sentit la necessitat de tra-

vessar els límits, però ara dins seu s'ha engendrat un buit, una angoixa nova. Amb els ulls clavats en un punt fix de la deteriorada paret de la seva minúscula cambra, sent que el seu present és monòton, estèril, fosc. Claustrofòbic. Descobreix que necessita experimentar, sentir, actuar per ella mateixa, potser equivocar-se, donar sentit a la seva existència, viure plenament. Intueix que per aconseguir-ho haurà de fugir del seu entorn, del seu país, que segurament no serà compresa pels qui l'envolten i estigmatitzada per sempre més com a heretge i rebel. Malgrat tot sap que marxarà a la recerca d'aquest somniat país de les meravelles i lluitarà perquè aquest món esdevingui algun dia també el seu.

Han passat moltes llunes. Enrera quedà la basarda, la submissió i la renúncia, el temps dels trencaments, de l'angoixa, de la fugida. El que un cop fou un desig ha esdevingut quotidiana realitat. La Vida s'ha obert pas i recomença de nou.

Sadolla de sol, amb els ulls enlluernats i les pupil·les quasi imperceptibles, com espurnes empetitides al màxim per la llum que l'envolta, es deixa acaronar per la brisa i gronxar amb les onades del mar mentre un nou ésser pren forma dins el seu ventre.

INTERMITENCIAS

Una mujer le estaba hablando. Una mujer mucho más joven que él. Tenía que salir, le decía. Sería sólo un momento. El niño estaba en la habitación. Algo del teléfono. Dejó de prestar atención. No es que se estuviera aburriendo. Al contrario, se distraía porque había demasiadas cosas nuevas a su alrededor. La mujer. El sofá en el que estaba sentado. La mesita de centro, con un jarrón, con un mando a distancia, con un cenicero, con revistas. La televisión encendida al fondo, la música llamativa de los anuncios. La ventana, y el bloque de pisos de enfrente en la ventana, y los balcones en el bloque, y la ropa tendida en los balcones, y las mujeres recogiendo o tendiendo la ropa. Había algo distinto. Algo que no estaba bien.

Lo sobresaltó el ruido de una puerta. La mujer ya no estaba. Volvió a mirar por la ventana.

*

Escuchó ruidos al otro lado del pasillo. La cisterna de un baño se estaba vaciando. Poco después, apareció un niño.

-Hola -le dijo el niño.

-Hola -respondió él.

-¿Dónde está mamá?

No respondió. Siguió mirando por la ventana. El niño fue a la cocina.

*

Un niño entró en la sala. Llevaba en la mano un tazón de leche con Cola-Cao. En la otra mano una tostada. Se sentó en el sofá, junto a él. Cogió el mando de la televisión que estaba abandonado en la mesa de centro. Cambió de canal. Él apartó la vista de la ventana y miró cómo desfilaban las imágenes por la pantalla. Al fin, la sucesión se interrumpió. Unos dibujos animados. Personajes de ojos enormes, y muchos colores, como una explosión de luz.

*

Se estaba poniendo una chaqueta. Las piernas le temblaban un poco. En lo que parecía la entrada de la casa había una cómoda con diversas fotos alineadas sobre ella. Había algunas fotos en blanco y negro. Había otras

muchas en color. Había niños, había bodas, había retratos, había fotografías de grupo, reuniones familiares. Al fin, terminó de pasar la otra mano por la manga, y se apoyó en la cómoda, agotado por el esfuerzo. Vio, junto a la cómoda, un paragüero. Dentro, reconoció su bastón. Lo tomó. Lo agarró por la empuñadura de metal y se apoyó en él. Aquello estaba bien. Su bastón. Caminó hacia la puerta. Cesó el ruido de voces que llegaba del interior del piso. En la entrada, apareció un niño en pijama, con un mando en la mano.

-¿Vas a salir? -le preguntó el niño.

-Sí.

-¿Puedo ir contigo? ¿Me compras un cómic?

Sobre la cómoda había también un cenicero plateado. En el cenicero, unas llaves, unas monedas y algún billete.

-Bueno -respondió.

*

Algo tintineaba en sus bolsillos. Caminaba despacio, y aun así se cansaba. El sudor le resbalaba por el cuello y por el pecho y la espalda. Notaba cómo la camisa se le adhería a la piel. Hacía demasiado calor. Aquella chaqueta le daba demasiado calor. Un niño se acercó a él. Llevaba una camiseta arrugada, el pantalón de un pijama y unas zapatillas deportivas. También llevaba una revista en la mano.

-Quiero éste -dijo el niño. Y lo agarró de la mano, tirando de él hacia el quiosco.

-Buenos días, don Víctor. ¿Cómo se encuentra? -le dijo el hombre desde el interior de la caseta. Pensó que el quiosco parecía una trinchera. Las filas y columnas de revistas y libros, escalonadas. Más libros y revistas y extraños envoltorios que colgaban del techo, también. Un hombre que le hablaba desde dentro, como desde el fondo de una cueva. O una trinchera. Pensó que el quiosco parecía una trinchera.

-¿Sólo el tebeo, Don Víctor? Son dos con veinte -le dijo el hombre. Hacía calor.

-Abuelo, dos con veinte -dijo el niño, y metió la mano en uno de los bolsillos de su chaqueta. Él metió la mano en el otro bolsillo. Algo tintineaba. Sacó unas llaves. Y unas monedas. Y un billete. En el billete ponía 5. Entregó el billete al hombre, que le devolvió unas monedas. Guardó las monedas en el bolsillo, y mantuvo la mano ahí dentro, jugando con las llaves. Las llaves de casa. Hacía calor y se cansaba. Tal vez era mejor regresar a casa. Su mujer estaría preocupada. ¿Tenía que llevar algo?

-¿Por dónde cae la calle Bruc? -le preguntó al hombre del quiosco.

-¿La calle Bruc? Bueno, está un poco lejos, pero si toma el 57 desde allí le deja más o menos cerca. ¿Va de paseo, Don Víctor?

El 57, por supuesto.

-Sí. Buenas tardes -le dijo al hombre de la trinchera.

-Adiós, don Víctor.

*

Se sentó. La marquesina le daba sombra. Si no fuera tan fatigoso, se quitaría la chaqueta. A su lado, un hombre leía el periódico. En el otro lado, un niño leía un tebeo. Había algunas personas más, de pie, protegiéndose del sol en la marquesina. Pensó que el niño parecía haber salido de casa en pijama.

Llegó un autobús que no era el suyo. Subió casi todo el mundo. Sólo quedaron el niño y él. Pocos minutos después, el 57 se detuvo en la parada. Subió al autobús. Iba casi vacío. Buscó en los bolsillos. Sacó unas monedas. Compró un billete y sentó en uno de los primeros asientos que encontró. En la ventana del asiento había unos dibujos: un hombre con bastón, una mujer embarazada, una mujer con un niño, un hombre con muletas. Detrás de la pegatina, la calle desfilaba, y él la miraba hipnotizado. Algo habría ido a buscar a aquella parte de la ciudad. La reconocía vagamente. Nunca le gustó demasiado aquella parte de la ciudad.

*

En la esquina de Bruc con Industria había una mercería y una panadería. El cartel de la mercería era verde, con letras blancas. En los vidrios del escaparate había fotos de modelos en ropa interior. Desde pequeño, cuando lo mandaban a buscar el pan, echaba siempre un vistazo que se fingía distraído a los carteles. Su madre le solía decir: cuando veas la panadería, en la siguiente parada bajas. La panadería cerró hacía años. La mercería seguía allí. Cuando vio el cartel verde, con letras blancas, pulsó el botón de petición de parada. Esperó a que el autobús se detuviera. Si empezaba a levantarse antes, pensó, podría caerse. Se sentía débil. Hacía calor. Sudaba.

Un niño le ayudó a bajar del autobús. Los escalones se le hacían demasiado altos.

-Gracias -dijo.

Se escuchó el sonido de las puertas neumáticas del autobús al cerrarse, detrás de ellos. Como el bufido de un animal furioso.

-¿Dónde vamos? -preguntó el niño. El hombre lo miró. Llevaba una revista en la mano. Su camiseta estaba arrugada.

-Yo voy a mi casa.

*

No recordaba que su llavero fuera así. Probó una llave detrás de otra, pero ninguna abría la vieja puerta de reja metálica. Pensó en llamar por el interfono. Seguramente así terminaría antes. Llegaría antes al piso, podría quitarse antes la chaqueta. Sentarse antes en el sofá. Comer antes. Pero le daba vergüenza que su mujer se diera cuenta de que no había podido abrir la puerta. Volvió a intentar abrir con todas las llaves. No lo consiguió. Al fin, tocó el timbre del 4º 2ª. Una voz respondió:

-¿Sí?

-Soy yo.

-¿Don Víctor?

-Soy yo, Teresa.

Un zumbido en la cerradura. Como un taladro, a lo lejos. Empujó la puerta y entró en el vestíbulo. Un niño se coló con él.

-¿Dónde vas? -le preguntó al niño.

El niño lo miró y no respondió. Pulsó el botón de llamada del ascensor. Entró, y el niño le siguió. Pulsó el botón del cuarto piso. El ascensor empezó a moverse. Los dos se mantuvieron en silencio. Con un golpe seco, el ascensor se detuvo en el cuarto piso. Salieron. El 4º 2ª tenía la puerta abierta. Una mujer se asomó enseguida.

-Hola Rosita -dijo el niño.

-Hola, Dani -dijo la mujer-. Pase, Don Víctor, su hija estará preocupada.

-¿Dónde está Teresa? -preguntó él, confundido.

La mujer no respondió. Lo sujetó del brazo y lo acompañó. Recorrieron juntos toda la casa, cogidos por el brazo. El niño corrió por el pasillo, por delante de ellos. Lo perdieron de vista y, cuando llegaron a la sala, lo vieron sentado en el sofá, leyendo un tebeo. Algunos muebles no estaban bien. Estaban cambiados. No estaban bien.

-Siéntese aquí.

El sillón sí era el mismo. El viejo y mullido sillón. A su derecha, la ventana. El bloque de pisos de enfrente en la ventana, y los balcones en el bloque, y la ropa tendida en los balcones, y las mujeres recogiendo o tendiendo la ropa.

*

-Soy Rosita. Están aquí, otra vez -escuchó que decía una voz de mujer.

QUADERN D'ESTIU

Tot es desenvolupa amb la calma que regna en els dies d'estiu i amb la mandra que, al llarg de la jornada es va escampant entre les diferents ocupacions. En un poblet de la Costa Brava gaudeixo d'uns dies de vacances amb els meus tres néts, Guillem, Bernat i Maria, de deu, sis i quatre anys respectivament. És una vivència laboriosa i arriscada, però a la vegada agraïda. Començo el dia quan la natura es desperta i els crits de les gavines voleien per l'espai. La claror del matí pugna per entrar per la finestra mig entreoberta i vol desvetllar-nos de la son de la nit.

El primer que faig és anar a contemplar el mar. Gaudeixo de l'immens golf de Roses envoltat de poblets mariners. La fresqueta em desvetlla i em convida a contemplar l'espectacle meravellós del naixement del dia. Hi ha matins rosats, llenques blanques de coto fluix dibuixen núvols juganers i el sol desvetlla les façanes de les cases pintant-les de colors i dóna a l'aigua cristallina colors d'or i verd maragda. Les onades suaus van i vénen besant la sorra adormida, llepant-la tímidament. El silenci ho envaeix tot i l'esperit aspira profundament aquest moment de comunió de la natura, on tots els elements es conjuguen per oferir la màgia dels colors, de les olors i de la quietud. Només les gavines trenquen el silenci voleiant intrèpides i lliures per sobre l'aigua, esplaiant-se.

També em delecto amb els matins de cels emboirats i grisos quan la tramuntana bufa enfadada i s'ensenyoreix del cel i de l'aigua, fa córrer els núvols perquè vol envair tot l'espai i no vol deixar ni una escletxa perquè pugui sortir-hi el sol. L'aigua reflectint el color del cel, es vesteix de fosc i trenca amb fúria sobre el rocam omplint-lo d'escuma i va i ve esverada per sobre de la sorra submissa, colpejant-la i turmentant-la, fent-li engolir les ones i amarrant-la amb la seva força. Tot està sacsejat, el vent domina l'espai i fins que no s'apaivagui no donarà pas, altra volta, a la calma i al repòs. Tot això ho gaudeixo jo, que sóc matinera i m'agrada copsar les sensacions.

Entretant, a casa s'han anat deixondint i comença l'activitat. De moment tots juguen i encara no han començat les baralles. Quan arribo amb les ensaïmades i croissants, parem taula i ens preparem per esmorzar. Hi ha una gat-

zara agradable, petits comentaris graciosos, acudits i molta xocolata. Tots parlen alhora, tots m'expliquen les seves coses i no paren de sol·licitar l'atenció, iaia, iaia, iaia, i jo haig de donar el vist i plau a tots tres, iaia, iaia, iaia, és com una cançoneta que es va repetint al llarg del dia, i tots volen ser els primers. Consideren que haig de participar i jugar amb ells, perquè si no sóc amb ells, si no faig les manualitats amb ells, si no jugo a futbol amb ells, si no ho comparteixo tot amb ells, ja no és tan "guay", i la iaia s'ha de repartir entre tots tres, la qual cosa m'omple de satisfacció.

Abans d'anar a la platja ens distraiem una miqueta, fem bombolles, les perseguim, a veure qui en bufa més, muntem peces de construcció, llegim contes, pintem, retallem, enganxem. La Maria cuina amb olletes i cassoles, vestim les nines, les banyem. En Guillem i en Bernat fan una mica de deures del col·legi o llegeixen algun llibre i com que hi ha joguines per a tothom, tots es diverteixen.

Quan és el moment d'anar al mar, ens posem els vestits de bany, la crema protectora, les xanquetes i preparam la bossa de la platja. Hi posem els barrets, les tovalloles, una mica de fruita, unes galetes, aigua, uns tovallons de paper, més esprais per al sol, unes pedres que vam trobar ahir i que avui s'han de canviar, roba eixuta per si cal,... El para-sol, com a eina eficaç i insubstituïble, el porten un dia el Guillem i l'altre el Bernat, ja que se senten importants contribuint al desplaçament familiar vers l'aigua. La Maria porta la galleda, pales, raspclats, un parell de nines, dos cavallets, i tota mena de recipients per fer figures amb la sorra. També transporten amb molt d'orgull, cada un, una xarxa per pescar peixos, crancs i qualsevol bestiola marina que portada per l'aigua caiqui en el parany. I així de ben preparats iniciem els passos cap a la mar per tal de gaudir d'una bona estona de mullena, sorra i sol. No cal dir que fem un pam de goig, tan ben guarnits i carregats.

Ara toca cercar un tros lliure de banyistes. El sol és sufocant i els peus ens cremen, però no podem anar massa ràpids ja que tota la sorra és una catifa multicolor de tovalloles i persones eixugant-se i torrant-se que ni s'adonen que a cada pas nostre les empolsinem, o... potser sí, i l'aigua és ben lluny encara. A la fi ens instal·lem, uns que ja estaven ben cuits, han arplegat els estris i ens han deixat un espai suficient. El primer pas és plantar el para-sol i estendre les tovalloles. Marcar el territori és prioritari, ja que molts ulls estan pendents de

l'espai que deixarem lliure. Sense badar ens disposem a mullar-nos, cada un segons els seus dots de nedador i la seva disposició a endinsar-se en el fresc líquid mediterrani. La Maria es posa els "manguitos" i ja no li ve d'aquí competir amb els seus cosins que ja són uns campions nedant i fent cabrioles dins de l'aigua. Pel meu gust l'aigua està massa freda i m'hi vaig posant de mica en mica.

Després anem cap a les roques a empaitar els pobres animalons que l'aigua ha dipositat que prenen el sol descuidadament. La veritat és que hi ha molts infants armats amb xarxes i poca pesca per capturar, però tots malden per rastellar i atrapar i omplir les galledetes que han deixat a la vora del mar. La Maria es cansa més aviat i fem una bassa que es va omplint d'aigua. Fem figuretes de sorra i triem pedretes de colors. Quan es torna a banyar em demana que la vigili, que ara nedarà més lluny.

Entretant la pesca continua, i, si hi ha sort la galleda s'anirà omplint de peixets diminuts, algun cranc i alguna altra bestiola poc agraciada. M'ho ensenyen tot ben cofois. Haig de fer-hi una ullada. De tant en tant els pescadors comparen les galledes per veure la recollida i de vegades hi ha algun intercanvi de mercaderia. Mengen alguna cosa de les que hem portat i tornen a agafar corda una altra estona més, tornen a mullar-se i tornen a pescar. Alguna galleda s'ha tomat i tota la collita se'n ha anat en orris. S'ha de posar pau a la tropa.

El sol va fent la seva cocció i a fi de prevenir cremades arriba l'hora de recollir trastos i marxar cap a casa per dinar, però estranyats em diuen que encara és massa aviat i que no han nedat tot el que volien, i es tornen a posar a l'aigua com si res. Fem una foto de la pesca i retornem els peixos al mar, han de créixer, demà seran més grossos i els tornarem a trobar. La Maria però, vol emportar-se un peixet a casa per cuidar-lo i amb molt de compte amb la galledeta plena d'aigua no es belluga d'allà i la vigila. A la fi, acaben les forces i ens reunim per marxar. Cadascú porta la seva tovallola i tot eixugant-se fan via, però no sé què passa que, jo vaig més carregada que abans.

Després de la dutxa corresponent i refrescant, ens asseiem per dinar. No cal dir que hi ha gana i mengen com una llima nova. La conversa és al voltant de tot el que hem fet a la platja i tot el que farem demà ja que tenen noves estratègies per arribar a una altra roca per pescar, i em demostraran altres acrobàcies que també saben fer. La Maria també hi afegeix el seu comentari ja que no es vol quedar enrere.

Cap a les cinc tocases ens comencem a bellugar i després de les mandres i la migdiada estem a punt de emprendre alguna activitat. Mentre van berenant en Guillem llegeix un llibre o juga una mica a la "play", i ja en tenim ben bé per tres quarts d'hora, en Bernat em convida a una partida de cartes de Pokémon que jo no entenc, però ell m'explica ben convençut les evolucions de tots els estranys personatges i suma i resta punts i jo no sé com s'ho fa, però sempre me'n queden menys que a ell i entre el Piplup i el Wooper, el Ninetales, el Charmeleon, el Treecko i molts més noms que se sap de memòria, fa les seves estratègies i sempre em guanya. La Maria juga amb nines princeses. Fem de Caputxeta i de llop, de Ventafocs, de madrastra de germanastres, de fada, de príncep, anem al palau, al ball, ens casem i vivim feliços. La Blancaneus i els nans també hi juguen. S'ha menjat la poma enverinada i cau a terra ben rodona (jo em penso que s'ha fet mal, però, com que juguem... ni piu) i llavors ve el moment màgic del petó del príncep retornant-li la vida mentre fa una rialleta. La Bella i la bèstia també entren dins la sèrie. Interpretem tots els personatges, normalment em toca fer de llop, de madrastra, de bruixa, de bèstia, i de vegades també he fet de príncep, de iaia que se la menja el llop i de fada amb vareta màgica. Ens queda tot perfecte, ens disfressem per a cada personatge i hi posem molta passió en la interpretació, i, si no ens agrada prou ho tornem a repetir, i llestos.

Quan és l'hora de sortir a estirar les cames, cada un vol anar a un lloc diferent. Agafo la direcció de l'expedició i decidim entre tots. Passem per la biblioteca, s'hi està molt fresquet i bé i poden llegir contes fins que se'n atipin. El Guillem escull algun llibre i també agafem alguna pel·lícula que no hem vist. Després anem a passejar pel camí de ronda, tot vorejant el mar, que és ombrejat i agradable. Ens aturem en alguna caleta escalfada pel sol que a aquesta hora ja escasseja, i la remullada als peus no ens la treu ningú. Salten en els llits elàstics fins que el cor els diu prou i el senyor que ho vigila vol tornar a cobrar. Refem el camí de tornada a peu i de vegades agafem el trenet que passa contínuament amunt i avall.

Altres tardes anem a jugar a la platja del matí. La Maria es distreu en el tobogan, saltant la muralla una vegada i una altra i a la sorra fent castells. El Guillem i el Bernat vénen per jugar a futbol, no n'hi ha d'altra, s'ha de jugar a futbol. M'han d'ensenyar totes les jugades que saben fer, emulant als seus fans de prestigi, i iaia ara mira'm a mi, ara mira cap ací, ara mira cap allà

tot animant-los i aplaudint totes les maniobres. Si troben altres nens per jugar de seguida s'ho munten, gaudeixen una bona estona uns i altres, mentre jo els retrato del dret i del revés. Amb tot això passem un parell d'hores. De vegades m'hi fan posar perquè faci de porter o també haig de xutar per veure qui fa més gols. La nena també vol que la miri, ja que cada vegada, diu que saltarà més enllà. S'arrebossen de sorra, cauen i tornen a aixecar-se, i, som-hi altra vegada. Acabem amb un bany d'aigua revifadora més calenta que no pas al matí, quieta i mansa com una bassa d'oli, sembla de plata i or amb els rajos de sol ponent penetrant-la. Tot el cel es tenyeix de groc i vermell i s'emmiralla en el mar oferint-nos un espectacle meravellós i captivador. És l'adéu del sol ponent que acaba la jornada i vol descansar. S'amaga, s'amaga, i ... se'n va.

Després de sopar ve l'hora de la pel·lícula. Tots tres, nets i polits s'allargassen pel sofà amb cara de son. Malgrat l'atenció que hi posen els surt tot el cansament de la jornada, que sempre és completa moguda i laboriosa. El Bernat i el Guillem aviat s'acomoden i se'n van cap al llit. La Maria vol quedar-se una estona més i quasi sempre és l'última de tancar els ulls.

Quan ja són al llit i adormits, és el meu moment màgic. Me'ls contemplo llargament, són els més guapos del món. Les fesomies relaxades, sense el geni i les baralles, donen pas a la dolcesa amb les parpelles tancades, les galtetes rodones, la pell una mica colrada. Són tres poncelles del roser de la vida que tinc al voltant, vivint i voleiant, gaudint del seu perfum. I penso, que... el temps passa massa ràpid. Ah! si pogués aturar-lo. Ja ho pensava amb els meus fills i ja ho torno a sospirar amb els néts. Què hi farem. Tinc la sort que demà tornarem a la solfa, amb variacions sobre el mateix tema. Un petó al front i bona nit.

He gaudit, convivint amb ells tot l'estiu. He viscut experiències. He rebut abraçades i petons. He après d'aquests menuts. Hem estat còmplices de moltes coses que només nosaltres sabem. Ens hem entès amb una sola mirada. Sóc una iaia feliç.

HE FET EL QUADERN D'ESTIU.

EL PRINCIPI DEL FUTUR

I

-Manel... Manel!... MANEL!!!

-Què passa, dona?

-Que he trencat aigües. I són verdes!

Això no estava previst. Collons, va pensar, això no estava previst.

Per segona vegada estava a punt de ser pare. Aquest cop s'havia perdut les classes de preparació al part, precisament perquè ja tenien una filla i havia d'estar per ella mentre la mare hi anava, però recordava algunes coses. I una era que les aigües verdes volen dir que cal córrer. Ella feia estona que tenia contraccions força seguides i, com que era de matí, el pla era despertar la nena, portar-la a escola i després anar cap a l'hospital. Però això no estava previst. Aigües verdes. Fes-te fotre.

Va arribar al telèfon amb dues gambades i va trucar l'àvia, que portava dies alerta per si en algun moment havia de sortir corrents. Cinc minuts després ja era a la porta.

-Sí, sí, la bata, la motxilla i l'esmorzar, ja ho tinc tot. Au, 'neu, 'neu. Ja em trucareu, eh?

-Sí, dona, no passis ànsia.

Va tancar la porta del cotxe, va dir "tranquil·la" sense mirar-la per no veure la seva cara de patiment i va arrencar. Ell, que sempre acostumava a dir-li "per on et sembla que anem?" es va sorprendre decidint (i encertant) tots els girs, els trucs i les dreceres per evitar el trànsit i els semàfors (i fent més infraccions de les que havia fet en els darrers tres mesos). Els dos quilòmetres que separaven casa seva de l'hospital es van convertir en una mena de laberint del Minotaure, i ell es va sentir abocat a una tasca heroica: arribar a la meta sortejant els paranys abans no fos massa tard i, per descomptat, salvar la princesa.

La princesa, al seient del copilot, no sabia què era pitjor: el pànic davant la possibilitat que la cosa anés malament o El Dolor. Anar asseguda en un Clio no és precisament el millor que pot fer una dona que està a punt de parir per

a suportar millor el mal que fan les contraccions. La veritable tasca heroica, és clar, l'estava fent ella.

-Digue'm que tot anirà bé. Necessito que em diguis que tot anirà bé- va fer ella, ennuegada per l'angoixa i pel plor.

Ell després va oblidar què li va contestar, però devia ser alguna cosa convincent, perquè ella no va tornar a dir res fins que van arribar, uns minuts després. Vinga, ja hi som. Urgències. La rampa. El túnel. Aquí. Té la bossa. Vinc de seguida. Corre.

II

Per sort, a aquella hora del matí l'aparcament era mig buit i de seguida va trobar lloc. Va volar fins maternitat mentre li venien al cap records del naixement de la primera filla, amb una maternitat saturada perquè mitja ciutat s'havia posat d'acord per parir. Avui era diferent. Quan va sortir de l'ascensor i va veure el vestíbul buit, va sentir-se una mica millor. De seguida, una noia de verd li va explicar que la seva dona estava a monitors i que aviat podria entrar. Ell encara no ho sabia, però aquest cop tot aniria molt més ràpid que tres anys abans.

A només tres metres d'allà, ella i la llevadora acordaven que era el moment de l'epidural, i feien cridar l'anestesista. Una altra dona de verd (mai hi havia manera de saber qui era la llevadora, qui la infermera i qui l'administrativa) va entrar a la sala d'espera i el va informar de la situació.

-Hauries de baixar a fer els papers de l'ingrés. Aprofita ara, que esperen l'anestesista.

Tres persones a la cua. Bé, no és gaire. Total, ara esperen l'anestesista.

-Buf, jo no puc més, necessito empènyer.

-Tranquil·la, dona, que ja ve l'epidural.

Vaja, aquest triga molt. Va, només tres persones. Sí que triga, tu. Total, fins que no li posin l'epidural no podré entrar. Uf, per fi ha marxat. Dues persones. Ja falta menys.

-Que no, que no em puc esperar, que he d'empènyer.

-Però si fa 10 minuts estaves de 7 centímetres!

-Doncs potser que t'ho tornis a mirar.

-Aviam... ui, si ja està aquí!

Espero que no s'ho estigui passant tan malament com l'altra vegada. Què bé, aquest ha anat ràpid. Només en falta un. Pobreta, potser ja li han posat l'epidural i es deu preguntar què faig que no entro. Hola, la meva dona ha arribat fa 10 minuts, va de part.

-Si ja t'ho deia, que jo noto que he d'empènyer!

-Doncs vinga, sense epidural?

-Sense epidural!

Molt bé, signa això, ja està. Vinga, cap amunt. Que m'esperis? Però què passa?

-Vinga, nena, que vas molt bé. Potser que aviseu el marit, que això ja no hi ha qui ho aturi.

Sí que triga l'anestèsista, tu. Ves a saber on ha anat a fotre el carajillo, l'anestèsista. És evident que a ell no li fa mal res.

Una dona de verd obre les portes d'una revolada. Per la velocitat que porta, és ben clar que venia corrents pel passadís. La seva mirada troba la de l'home que espera.

-Corre, que ja surt!

-Que ja surt?

Només tres paraules. Que. Ja. Surt. Però quan diu la tercera, ell ja ha recorregut la meitat del passadís que porta a la sala de parts i no sent la veu d'una altra dona de verd que corre darrera seu agitant una bata, uns peücs i una gorra de quiròfan mentre crida:

-No! no! que així no pots entrar!

Fins que una tercera dona de verd no li surt al pas no se n'adona que la cosa va amb ell. Recula. Es posa els peücs. L'esquerre se l'entafora amb tanta

ànsia que el rebenta. Ningú no se n'adona. Va, no em diran res, per això. Ara la gorra. Fica els braços a les mànigues de la bata i arrenca a córrer mentre algú corre a darrera seu cordant-li la bata.

III

La sala està en penombra. És un espai gran, d'un verd blavós com el fons del mar. Sis dones de verd es mouen amb rapidesa però amb suavitat al voltant d'una altra dona, executant una coreografia repetida mil vegades, rutinària per elles, transcendental per la que està immòbil. Ell, però, a penes s'adona de tot això, perquè en mig de la penombra hi ha un cercle il·luminat per una llum blanca fortíssima que atreu la mirada magnèticament. Al mig del cercle, perfectament distingible des de la porta de la sala, hi ha la part de dalt d'un cap. Encara no és ni mig cap. Però està cridant "sóc aquí!" tan fort quel no entén com no ho sent tothom.

Ell travessa la sala sense tocar a terra i se situa a l'esquerra d'ella, on pot agafar-li la mà, acaronar-li la cara i xiuxiuejar paraules d'ànim a la seva orella. La mira als ulls i veu que la por ha desaparegut, que El Dolor està sota control i que està totalment decidida, concentrada, preparada per a portar al món la seva filla. De tant en tant se separa una mica per poder veure els progressos que fa la criatura, però no gosa mirar-s'ho gaire, sobretot després de l'episiotomia, no sigui que s'impressioni massa i acabi fent el ridícul. Almenys en veu prou per anar explicant-li a ella el que passa. Quina paradoxa! la mare i la filla, les que fan la feina principal, les protagonistes de tot això, són les úniques que s'estan perdent l'espectacle.

Ja ha sortit el cap. Els últims centímetres d'una tirada i a poc a poc, mentre ella fa un esforç titànic, potser el més gran que haurà fet mai. Ja està feta la feina més difícil. Uns segons per recuperar l'alè. Vinga, l'última empenta. Som-hi! tot el cos de la nena surt de cop, gairebé disparat. Mans expertes eviten que vagi a terra. Mans de dona que fan això potser sis vegades al dia però que a ell li semblen mans divines. Moviments ràpids, durant uns segons ell no sap massa què passa. I aleshores mare i filla senten el contacte, la pell i l'escalfor de l'altra i en aquella dècima de segon el temps sembla que es congeli.

Encara no s'ha acabat la feina, ni per la mare ni per les professionals. Però ara ell només veu la seva filla, només sent la seva filla, només viu per la seva filla. Passa un minut que dura uns 150 anys i aleshores se'n recorda de la càmera de fotos que porta a la butxaca. L'encén, enquadra i dispara. En aquest mateix instant comença el futur.

APRENDIENDO A VOLAR

La vida da muchas vueltas, el mundo gira y gira...sin esperar a nadie. Yo solía correr muy rápido pues temía que, si no lo hacía, un día abriría los ojos y estaría sola. Ahora sé que la vida da muchas vueltas y es imposible seguirla; te cubre, te hunde y, por último, te ahoga. Te supera. Pero la esperanza hace que agite el náufrago sus brazos en medio de las aguas, aún cuando no vea tierra por ningún lado.

Ésta es la historia de ese náufrago...

Nota preliminar: Este relato es una obra dentro de la propia obra creada por el personaje.

***

Primera asimilación: Ver venir el golpe no ayuda; más bien, todo lo contrario. Una vez intuimos el dolor, éste sólo puede incrementar.

Cuando conocí a Andrew supe que él era un mundo en sí mismo. Aprendí a girar a su compás, a adaptarme a él como él se adaptó a mí. Por primera vez en mucho tiempo y tras un desesperanzador circuito de relaciones esporádicas, había un lugar para mí. Un espacio tranquilo y sosegado en el que jamás me apartaría de la meta. Nos conocimos de la manera menos romántica que el necio pueda imaginar, estaba claro que yo no era Julieta y él tampoco era Romeo.

No obstante, no necesitaba rodillas de gelatina ni sonatas apasionadas en el viento. Él era la magia, y con eso me bastaba. Fue una de las pocas personas (y por fin consigo referirme a él en pasado, aunque duela y queme, aunque consuma) que logró atravesar la muralla bajo la cual me protegía limpiamente hasta mi corazón.

Andrew me dijo en una ocasión que el amor es como la guerra, fácil de empezar pero difícil de terminar. Y es que, ¿cómo se puede pedir un alto el fuego al propio fuego?

La respuesta es sencilla: no se puede. Y no se debe, tú me lo enseñaste. Andy, siempre habrá un trocito de ti en cada centímetro de mí.

Siento no haber podido salvarte, pero erraba creyendo que mi amor sería suficiente para vencer a la muerte.

***

Segunda asimilación: Una ola siempre es más alta si se mira desde abajo...pero mirar con perspectiva cuando el mar nos rodea, es, sencillamente, imposible.

No existía el miedo cuando soñaba. No había lágrimas para derramar, ya las había agotado todas despierta. Mientras soñaba el sol brillaba y él, su Andy, sonreía; ella alzaba la mano ofreciéndole su amor en una mirada y acariciaba su cabello. Su melena era como antaño: fuerte, salvaje, dorada. Era cierto, no existía el miedo cuando soñaba. Pero sí la angustia. Y la realidad inconsciente. Rozaba sus hebras trigueñas con la punta de sus dedos y éstas caían revelando su pálido cuero cabelludo. Y entonces la playa griega desaparecía y Andy, su Andy, se agitaba entre espasmos de dolor sobre una dura cama de hospital. Los médicos se la llevaban de allí a la fuerza para que no presenciara las convulsiones, repitiendo una y otra vez las palabras más difíciles de su vocabulario: "No hay cura...sólo dos meses de vida...no sufrirá...la vida debe continuar"

¿La vida debe continuar? Ella no lo creía, pero es más acertado decir que repudiaba esa posibilidad. No quería ver con sus propios ojos la verdad y se negaba a aceptar el hecho de que, un día que podía ser cualquiera, acudiría a la habitación doscientos cinco y la cama de Andy estaría vacía. Se negaba a aceptar que su sonrisa desaparecería para siempre de su vida, que su voz y la suavidad de sus palabras, borrarían con su ausencia el nombre amor. Poco a poco, su muerte traería el olvido, pero no el olvido de su persona, sino el olvido de todas las sensaciones que él había traído a su vida.

Para Melissa Ann Rose, el olvido era la muerte del alma y los recuerdos que la componen.

***

Tercera asimilación: En medio de la agonía, ignoramos que, para abrir los ojos y ser capaces de mirar más allá del dolor, debemos chocar primero contra la verdad; Aunque, trágicamente, vayamos a ser destruidos durante el proceso...

En cierta ocasión, su mejor amiga, Wendy, la estrechó entre sus brazos lo más cálidamente que pudo, murmurándole poesía que no le llegaba dentro; no podía hacer más, dado que, si ella no pedía ayuda, sería un insulto que se la ofreciera.

La piel de Missy estaba helada y desprovista del color cremoso de antaño, el que ella tanto había halagado. Nunca habían tenido secretos, nunca habían vacilado a la hora de admirar las cualidades de la otra, no había lugar

para la envidia entre ambas. Ahora, sin embargo, un muro las separaba completamente en riscos distintos. Wendy se había asomado hacia ella para vislumbrar fugazmente la vasta, yerma, y baldía desolación que se ocultaba tras los barrotes de su cárcel, pero hasta este momento no comprendió que el dolor era tan intenso que no podía medirse con palabras o con lágrimas.

Missy era la soñadora, la mema ilusa que reía, cuidaba y fortalecía las esperanzas e ilusiones jóvenes de los demás. En ciertos aspectos continuaba siendo una niña encerrada en un cuerpo adulto de mujer. Era demasiado buena y cándida para la maldad y la hipocresía de la sociedad, por ello sus amigos la idolatraban, envidiaban y compadecían, al tiempo que protegían su inocencia. No obstante había llegado la madurez a Missy -y de la peor manera-, había llegado el tiempo de romper todos esos sueños que ella atesoraba y regalaba con cariño. Las hadas no existen y, los milagros, tampoco. Ésta era una lección que debía asumir una vez se sobrepusiera del perverso choque con que la realidad la había golpeado. ¿Pero, lograría superar esta dura transición?

Algunas veces, el tiempo lame las heridas. Otras veces, decide curarlas. Pero, otras veces, sólo lo empeora todo...

...y nos damos cuenta de que hay heridas tan profundas que ni el tiempo hace mella en ellas.

Entonces, éstas te rompen en miles de pedazos, te destruyen y te arrastran, hasta que nos resulta imposible reconocernos. Estas veces, el tiempo quema y consume el alma...hasta que ya no nos queda nada.

***

Cuarta asimilación: Nunca nadie podrá decir que recomponer un corazón es sencillo. Muchas piezas se habrán perdido para siempre; otras, sin embargo, se forjarán con el paso de los años...y no reemplazarán a las antiguas, pero sí harán que este corazón se haga más fuerte. Increíble, injusto, cruel; pero no por ello menos cierto...

Sería lógico afirmar que la ignorancia nos vuelve ignorantes, pero esto no me parece cierto. La ignorancia, en ciertas ocasiones, es como el corazón: cuanto más vacío lo sentimos, más anhelamos llenar su espacio con sentimientos. Por esta similitud deduzco que mi propia ignorancia me sumía en un estado de egoísmo, eco de mi corazón herido que se negaba a afrontar la pérdida. Porque, si en el ocaso de la tarde presagiaran que el sol no brillará mañana, ¿no dudaríamos? ¿No nos cerraríamos? ¿No lo negaríamos?

Los días que pasé contigo en la pequeña y mística isla Lundy, en el canal de Bristol, bastaron para apaciguar mi vendaval y solventar mi ignorancia. Este corazón vacío se llenó de palabras y tú les diste significado. Recuerdo con lucidez aquella primera noche de diciembre, el primer día del último mes; un último mes que se convirtió también en el fin de un año y de una vida: la tuya.

Ahora tengo valor para escribir la melodía que repetí en mi interior una y otra vez mientras contemplaba tu marcha en la tierra. Tú te hundiste en su seno y, contigo, también yo me hundí en la oscuridad. Una oscuridad diferente pero no por ello menos intensa. Estas líneas fueron escritas para ti y por eso no podía haber otro destinatario más que:

"Tú, mi amor: ser, ente, o ánima tal vez, única devoción de mi ser, estás tan lejos que el mundo que también nos separa me parece un difuso umbral. Me llena de desconcierto, incertidumbre y no poca dosis de ansiedad, saber que incluso las estrellas que alumbran el firmamento están más cerca de mí que tú. Simple y trágicamente, he de asimilar que lo que me separa de ti es la vida; y ése es un mar en el que todavía no me toca naufragar... dependencia de la dependencia, sin ir más lejos"

Debía asimilarlo, sí. ¡Ojalá me hubiese resultado fácil!

Debes disculparme, entonces no sabía lo que sé ahora.

Que tú me mirarías siempre... desde las estrellas.

VIDA PER VIDA

La llei del talió demana una vida a canvi d'una altra, però l'Eva pensava que també pagava interessos, dues vides: la del Pol, el seu home, i la del fill que no seria concebut.

Des que treballava a l'hospital tenia la sensació irracional que era un lloc on qualsevol accident seria tractat d'immediat, sense greus conseqüències. Però la realitat era una altra: allà estava el Pol dessagnant-se i no podia fer res per ell. Desesperadament intentava tancar la ferida del ventre amb un coixí, aquell maleït coixí, però no parava de sortir sang. La bala segurament havia encertat l'aorta. En menys d'un minut el Pol estaria mort. Quina burla del destí! Precisament la nit de difunts de 2013.

El vigilant que havia disparat i les altres infermeres cridaven demanant auxili, però l'Eva no. No podia. L'únic que podia fer era un rictus de terror, la boca oberta sense emetre cap so i tota la força concentrada en les mans que pressionaven per evitar que li marxés la vida per la ferida.

*****

L'Eva va trobar la sala de descans pràcticament buida. Només hi havia l'Andrea, la ginecòloga que feia la guàrdia d'aquella nit de juny.

-Què estudies? -l'Eva va seure al seu costat amb el cafè que havia tret de la màquina.

L'Andrea va apartar el llibre i les tres revistes mèdiques de davant i va reprendre l'amanida que tenia a mitges.

-Té relació amb el teu cas.

-El meu cas? Vas dir que estava perfectament, que no em passava res.

-I no tens res. Res que puguem detectar. Res diferent a la majoria de dones que volen tenir fills.

Però els avortaments s'han disparat en els últims sis mesos fins arribar a xifres alarmants. El vuitanta per cent dels embarassos a tot el món! Neixen tan poques criatures que l'índex de població està a prop d'estancar-se.

"S'han fet diversos estudis -va continuar l'Andrea-, però no en sabem la causa. No s'ha trobat cap virus ni cap altra malaltia infecciosa. Tampoc s'ha pogut relacionar amb cap producte químic ni res semblant. L'última teoria diu que el nostre planeta travessa una zona de l'espai on els raigs còsmics estarien provocant alguna mena de mutació. Però no ha aparegut cap mutació als estudis genètics.

-Serà la maledicció del 2012? Diuen que el 21 de desembre va començar el que havia de ser la fi del món. Coincideix amb els sis mesos que dius que fa que va començar això.

*****

-Crec que t'equivoques, Eva -va dir el Pol-. El món no s'acaba.

-Què vols dir? -l'Eva va girar-se al llit vers el Pol. Va apartar el llençol. La calor no els deixava dormir aquella primera nit d'estiu. De tant en tant algun petard anunciava la proximitat de Sant Joan.

-Avui hem publicat al diari un reportatge a la secció de religió. Ha estat una entrevista amb Swami Baba, un gurú de l'Índia. Entre altres temes ha comentat que les "ànimes"..., bé, ell ha fet servir una paraula hindú que vol dir el mateix,... que les ànimes humanes no són infinites ni se'n creen de noves. Diu que després de morir tard o d'hora ens reencarnarem, i que les ànimes esperen un nou embaràs per tornar al món.

-I quina relació té això amb els avortaments?

-He pensat en el cas contrari. Imagina que aquest hipotètic nombre finit d'ànimes fos igual al total de persones vives avui en dia. Si alguna dona quedés embarassada no hi hauria cap ànima disponible, ja estarien totes encarnades. Només en el moment que morís algú hi hauria un embaràs fructífer. Els altres acabarien en avortaments.

-Em sembla una teoria original, però no em convenç...

-Hi ha una cosa més. He investigat moltes estadístiques poblacionals per Internet i sembla ser que ja hem arribat a l'estancament de la població. Neixen tants nens com gent mor: a tot el món, a cada país, fins i tot a cada ciutat... És com si cada vegada que mor algú correspongués a l'òvul fecundat més pròxim el tenir dret a viure, a heretar una ànima.

-Vols dir que l'ànsia de tenir un fill no et fa imaginar aquestes fantasies?

*****

El Pol va eixugar les llàgrimes de les galtes de l'Eva amb el dors de la mà i li va fer un petó sobre cada un dels ulls tancats.

L'Eva va somiquejar:

-Fa tres mesos que ho intentem.. No ho aconseguirem mai. És massa difícil. "Si ens descobreixen tindrè problemes a la feina. Fer l'amor d'amagat al vestidor de les infermeres...!"

Asseguda al terra de la dutxa l'Eva va abaixar la cara i la va ocultar entre el braços i els genolls.

-I la cosa pitjor: haver de desitjar que en el mateix moment mori algun malalt de l'hospital... - i va continuar plorant.

*****

-Confia en mi -va dir el Pol-. És eutanàsia, res més. Saps prou bé que no millorarà, que no despertarà del seu coma. S'està ofegant amb els seus propis fluids poc a poc. Només cal apartar les "ulleres" de l'oxigen del seu nas i el coixí que el manté mig incorporat de manera que sembli que ell mateix se'ls ha tret amb un moviment inconscient. Sense oxigen i completament estirat precipitem el seu final, que ja és inevitable hores d'ara.

"I mentrestant tu i jo en l'habitació del costat... Espera'm allà -i li va fer un petó sobre les parpelles tancades, com solia fer.

Més tard l'Eva va sentir crits, un tret, més crits i en entrar a l'habitació del malalt es va trobar la tragèdia.

*****

Per Tots Sants van anar al cementiri l'Eva i la nena, la Carla. Era el tercer aniversari de la mort del Pol. Va resultar que tenia raó. Només s'equivocava en la necessitat de concebre la criatura just en el moment de la mort. No calia una simultaneïtat tant matemàtica. A l'Eva li corrien les llàgrimes galtes avall en silenci. Va agafar en braços la nena. La Carla li va fer dos petons, un a cada ull.

MONTSERRAT MUNTADA I SAGRADO

EL SOL I LA LLUNA... NO ES VAN TROBAR MAI

Hi havia una vegada...l'univers. En aquest enorme espai infinit, ple d'astres, de planetes i de satèl·lits, hi havia un astre potent: el Sol, uns quants planetes que giravoltaven al seu entorn i alguns petits satèl·lits. Un d'aquests, amb nom femení: la Lluna.

Sol i Lluna es tornaven en una llei immutable, amb uns circuits predeterminats i mai no es trobaven.

El Sol naixia cada dia de matinada, era portador de vida, duia llum i escalfor, i mentre regnava en aquell petit planeta que es deia Terra, la seva gent estava contenta i feliç. Aprofitaven el seu néixer diari per sortir a l'aire lliure, per relacionar-se els uns amb els altres, per treballar, per tantes i tan belles coses! Tots li estaven agraïts i ell, com un gran patriarca, solemne, era feliç de proporcionar tanta activitat.

La Lluna, en canvi, era petita i discreta. Es llevava cap al vespre i encetava el seu curs immutable i senzill. La seva claror lluïa pàl·lida, però en la negra nit era el referent que tothom es mirava. La seva bellesa no residia en el poder, sinó en la capacitat d'acompanyament, la guia.

Per fer-ho menys monòton, ambdós, Sol i Lluna tenien variacions sobre la marxa i a través del temps. El Sol, hi havia dies que lluïa poc, s'envoltava de núvols o empal·lidia de pols. Uns dies era radiant, immens en el seu cel blau i d'altres s'ocultava una mica, i els núvols s'obrien i una irregular quantitat d'aigua queia damunt la terra, teixint una cortina que no permetia veure'l. I tots aquests canvis és el que el feien tan preuat, tan desitjat.

La Lluna, més modesta, també sofria canvis i uns dies brillava radiant i·luminant tots els contorns de la terra, mentre d'altres tenia aparença de tallada de meló, i fins i tot alguns cops no es veia, s'amagava del tot i la nit llavors esdevenia negra com gola de llop.

Sol i Lluna, doncs, tenien les seves pròpies vides i mai no es trobaven. L'un feia el seu circuit i, l'altra, l'oposat. Potser algun dia, per uns breus

moments, l'un s'apagava quan l'altra s'encenia, però això era poques vegades i encara molt dèbilment. Sol i Lluna tenien els seus camins, les seves vides i, així, tornant-se en la seva eterna rutina, tot estava sempre en equilibri.

Un dia, però, potser cansats de fer tants anys el mateix, van tenir una pensada: tots dos van voler transmutar una mica les coses i, així, com per jugar, sense mesurar-ne les conseqüències, van voler-se trobar.

Ho van planejar amb molta cura, sense saber què vindria després, sense preveure com se'n sortirien. Juganers, van anar-se enllaminint amb la situació i aviat van estar d'acord: es trobarien.

Van establir la seva cita per a un dia determinat, a l'hora que habitualment un naixia i l'altra s'acomiadava. El que se n'havia d'anar va esperar-se i el que havia de néixer ho va fer com sempre i va començar a encetar el camí que els apropiaria.

El Sol, mascle, l'astre rei, s'esperava confiat, segur del seu poder i de la seva situació privilegiada. La Lluna, femella, s'aprovava poc a poc, fasciada pels seus raigs d'or, per l'escalfor que sentia a mida que minvava la distància.

Quan més s'anaven acostant, el Sol va veure que la Lluna no era una bola llisa sinó que tenia bonys i sots, trossos de pell més foscos i més clars, alguns clotets misteriosos per descobrir. I, mentre l'esperava, va començar a imaginar-se què li faria quan la tingués ben a prop. Se sentia seduït per aquella Lluna que no havia posseït mai, per aquella geografia esplèndida que li descobria a mesura que s'acostava. I desitjava embolcallar-la, seduir-la, retre homenatge a la seva pell irregular, amb tantes muntanyes i valls, amb tants foradets, tan encisera a mesura que s'acostava i l'anava veient més bé.

S'anava reduint la distància i la Lluna dubtava. Tenia por que la trobés massa insignificant. Quan veia la llum que el Sol irradiava, va dubtar si havia estat una bona idea trobar-se però, ara que havia començat el camí que els acostava, juganera, no sabia renunciar al projecte i, tot i que dub-

tant, avançava més i més, cap al seu amic, aquell que de lluny admirava i ara que tenia a prop, desitjava conèixer més profundament. Que bell era amb la seva llum! Quin poder irradiava! Que ben protegida se sentiria embolcallada per ell! I seguia avançant, avançant com imantada, amb un desig inexorable que no li permetia pensar en cap altra cosa.

I així va començar aquella aventura, aquella transmutació de les seves vides i dels seus circuits mil·lenaris. A mida que s'atansaven, la Lluna se sentia cada cop més acalorada. Una cremor nova, mai sentida abans, l'amarava tota. Amb la llum potentíssima del Sol, gairebé no hi podia veure, es va anar sentint engolida, xuclada i va començar a desfer-se.

El Sol va comprendre que alguna cosa no prevista estava a punt de passar. Veia la Lluna com s'acostava més i més però, a mesura que ho feia, es deformava. Aquella lluna que de lluny li havia semblat tan esplèndida, ara es desfeia, perdia els seus contorns, es fonia literalment.

Cap dels dos no va saber reaccionar. Ni l'un ni l'altra van apartar-se.

Embogits per la màgia i el desig, imprudentment van seguir el camí que havien traçat, sense rectificar-lo, sense saber reaccionar abans que no fos massa tard. La Lluna es fonia i el Sol no podia fer res per apagar-se, per deixar d'irradiar llum i escalfor. Era el rei i no podia deslluir-se ni que fos un moment per permetre a la Lluna fugir, ara que potser encara hi era a temps.

La Lluna, però, malgrat l'embuixament i el desig, va saber reaccionar. Una mica tard perquè ja es desfeien alguns dels seus contorns, les empremtes d'aquell viatge imprevis, la van deixar marcada per sempre. Accidents nous van recobrir la seva pell i, engegada per la claror del Sol, va trigar molt a recuperar la seva pròpia vista.

Amb les seves incipients ferides, va girar cua i amb el cor a cent per hora, va desitjar no haver començat aquella trobada esbojarrada. I seguint el camí invers, gairebé ofegant-se, va recular per tornar al seu circuit de sempre.

I així va ser com el Sol i la Lluna no es van trobar mai. La matemàtica que determinava les seves vides no estava pensada per a coincidències. Si no

haguessin transmutat les lleis que establien les seves trajectòries, haurien viscut molts anys, haurien seguit saludant-se cada vespre i cada matinada, de lluny, com dos vells amics, que en tenen prou de saber que l'un existeix per l'altra.

Però van ser massa juganers. No estaven fets l'un per l'altra i havien d'haver viscut així, cadascú per ell, sense mai trobar-se, sense coincidir en cap moment.

Hi ha amors que maten, hi ha focs que cremen i hi ha sentiments que neixen i ningú no sap com acaben.

Des de llavors, Sol i Lluna fan separatament el seu camí. Cadascú va a la seva i amb els anys han sentit que era millor així. Ara ja no coincideixen ni en moments virtuals. Quan l'un es lleva l'altre se'n va a dormir i així va passant el temps, un dia darrera l'altre, un any rera l'altre, sense cap més coincidència que un somriure fugaç en el moment que intercanvien els seus diferents recorreguts.

Tots dos alhora però, sempre tenen un moment per al record. Van i vénen sense contacte però cadascú en el seu propi circuit, sempre hi ha un dia que pensen: com hauria estat si ens haguéssim trobat? Enyoren el moment fugaç en què van apropar-se. Ella no pot deixar d'admirar com n'era, de bell, amb la seva lluminositat, com n'hauria estat, de càlid, poder perdre's entre els seus raigs...I ell, quan l'evoca en el record, tampoc no pot deixar d'imaginar-se els seus clotets i els seus bonys, les seves valls tan profundes i com li hauria agradat abastar-la.

I és que hi ha amors que maten, i hi ha focs que cremen. Hi ha sentiments que neixen i ningú no sap com acaben.

TRENS DE PROXIMITAT

Acostuma la Sílvia a pujar amb peu ferm, el llibre a punt i aquella engruna d'arrogància protectora que de vegades utilitzen les noies de rogalia quan viatgen de nit. Prefereix seure tota sola al costat de la finestra i, de vegades, normalment dijous, si alleugereix el pas des de l'hospital, o alguns divendres, si deixa passar les hores punta davant d'aparadors o te verd, ho aconsegueix. És dimarts i la Sílvia, tot i desentendre's d'un parell de trucades d'última hora que no semblaven realment urgents, no té els dos seients desitjats. No és una lectora vocacional, però prefereix l'escut del llibre davant del risc d'haver de mantenir una conversa amb l'avi de mans gegants que al seient del costat fulleja un diari gratuït. Pensa en la malformació del gènere Converses de Transport Públic, estranyes siameses on la banalitat i la intimitat comparteixen esquena i se'n recorda també del llibre de relats, alguns micronarrats, d'altres interminables, que porta a la bossa des de fa una setmana com una profilaxis contra el món exterior i que gairebé -persevera, n'està orgullosa- ha aconseguit acabar. Com que els de por li produeixen una lleugera angoixa, quan a les primeres línies en pressent un, se'l deixa pel final, com les patates bullides. L'únic relat que encara no ha llegit comença amb un naturalisme inquietant i està a punt d'abandonar-lo per primera vegada en aquell paràgraf, una mica lent, on una dona que viatja al metro de Paris confessa -després, a uns amics, mentre sopen uns croque-monsieur- que s'ha sentit vigilada en el trajecte per un estrany. La Sílvia, arrufa el nas, no l'exciten pas les coincidències, així que aixeca els ulls fins el mirall que la finestra del vagó li proposa i observa la seva lleu conjuntivitis i una mica més enllà un parell d'adolescents teclejant febrils "esemeses", un plàcid vagabund roncant els seus alcohols i just vora seu -ara el pot vigilar amb atenció fingint contemplar el capvespre- el vell, que ja no llegeix, observant-la encara amb precaució, amb una conversa a l'aguait si és que percep una lleugeríssima baixada de guàrdia. La Sílvia respira profundament i davant del panorama tria tornar a la lectura que incorpora expectatives i adjectius. Després de les postres la parisenca del relat confessa als seus amics que quan venia a sopar s'ha sentit vigilada al metro per un jove d'aspecte asiàtic. Els amfitrions intenten tranquil·litzar-la sense èxit, proposant que seria qualsevol, tal vegada el fill dels del basar del barri, un xicot d'allò

més normal. La parisenca assenteix però, amb un bri de tremolor a la veu, creuant la cullereta sobre el plat amb restes de mirtils, assegura que la gent normal poden ser els millors assassins, si més no, els més difícils d'atrapar. Ells riuen nerviosos, omplen de nou les copes de tònica, tracten d'ironitzar, però la parisenca, eixugant-se les restes vermelles amb paper de cuina, reprèn la seva història i sentència: "Potser tots tenim una víctima assignada pel destí, algú que hauria de morir a les nostres mans. Encara que també tots tenim també un assassí que ens pertany. De vegades no ens trobem i per això es produeixen morts als hospitals, a les carreteres, una gangrena, una grip." En aquest punt la Sílvia està a punt d'abandonar la lectura per segon cop. No li agrada el to novel·lesc dels diàlegs, no li convenç que la protagonista es tregui de la màniga teories metafísiques i ja fa massa temps que ningú mor a França per gangrena. Pensa de sobte en les últimes trucades no ateses a l'hospital i un esglai comença a fer niu al seu pit. Interromp el seu pensament l'anunci de la propera parada. Ja arriben a l'Hospital General i com tem els adolescents baixen i gairebé no puja ningú. Una breu àvia amb un bebè -que s'ha equivocat de direcció i desfà el camí- i el revisor habitual dels últims trens. Recorda la Sílvia que va tenir un amor que pujava en aquesta estació, i en enyorar el vertigen d'esperar la seva absència es troba els ulls cada cop més durs del vell, escrutant-la, com dictant sentència. El revisor desperta el vagabund amb fermesa però sense violència, li demana el bitllet, i com que no el té, l'acompanya fins a la porta i descendint ell mateix, l'ajuda a baixar a l'andana per finalment ordenar la represa del viatge. El vell de mans enormes somriu, aprofitant que estan sols, i que els ulls de la Sílvia per un instant es desenganxen de la història, fa un primer intent per iniciar el comerç carnal tot aixecant la mà enorme com una urpa i dipositant-la just al costat de l'avantbraç, però ella, veloç, torna per segon cop a la lectura sense delit, però intuït que alguna cosa s'apropa i s'esmola al voltant d'aquella història. La parisenca continua parlant de l'assassí que ens pertany. Ara els amfitrions, que ja fan cara de cansats, s'han estirat al sofà del menjador. Ella ha reconegut el seu al metro i si no l'ha matat encara era perquè el noi no acaba d'entendre el vincle subterrani que uneix els seus destins. Però si, déu no ho volgués, tingués una segona oportunitat, està segura que no la desaprofitaria. Un dels amics badalla mentre l'altra tria un "el.lapè" d'en Leonard Cohen per mirar de calmar-la. Sembla que la música exerceixi els seus poders perquè la parisenca demana si es pot quedar a dormir, demà al matí té una reunió important al despatx i li queda més a prop

des de casa d'ells. Entre tots recullen vagament la taula i transformen el sofà en llit. La Sílvia també sent com un badall amenaça la seva lectura, sobretot amb les descripcions moroses, però com que tem quedar-se adormida davant del vell -cada cop la mira més descaradament, la mirada se li torna lasciva- i només resta una parada pel final de trajecte, la reprèn sentint que el relat acabarà malament. Per tercera vegada hi torna, però ja anhelant un desenllaç, tement la relectura i l'estrabisme, amb un ull a les pàgines i l'altre a l'urpa del vell que ja la toca. Ja és de dia i la parisenca del conte s'acomiada escrivint en vermell una nota amable, els amfitrions encara dormen, potser entrellaçats. Quan agafa el metro per anar a la feina es torna a trobar el noi d'ahir. Viatgen en el mateix vagó sense dirigir-se ni mirades ni paraules. Ella baixa una parada abans de l'habitual. Més tard, un cop acabada la jornada, la parisenca passeja una estona fins a tenir la gana feta Aquella nit el noi, que fatalment treballa en el restaurant que ella tria després de rebutjar-ne dos de vegans, li serveix, maldestre, els dim-sum del sopar. Quatre hores després, gairebé amb alleujament en sentir com forcen el pom de la porta de la seva habitació, la noia li ofereix el coll, el naixement blanquíssim dels pits, al jove que per fi sembla entendre el significat de la seva missió. Encara triga una estona en decidir-se a enfonsar el ganivet. La Sílvia amaga un crit mentre el noi apunyala la parisenca, ja sabent que el vell l'atacarà. Tanca el llibre amb força, s'aixeca abans d'hora volent fugir de la història, deixa l'urpa enrere, es situa davant la porta de sortida i prega perquè el viatge s'acabi. El vell, és clar, la segueix amb lentitud i es posa just darrera seu, tan a prop que pot ensumar la seva ferum a frankfurt en el mateix moment que el tren, com en una pèssima novel·la de por, arriba a destinació. Prem primer amb urgència i després repetidament el botó per obrir les portes. Baixa la Sílvia i comença a caminar nerviosa, poruga, tement el vell que fatalment la persegueix. Ja a les escales mecàniques nota de nou la seva respiració, l'alè calent al clatell. Li hagués agradat, però no fa olor d'alcohol. Fa temps que espera el cop quan el vell li agafa amb urgència l'avantbraç. Té una força inusual per a la seva edat. La Sílvia, amb lentitud, es gira i es troba amb el rostre horrible, els ulls pregons, la boca que balbujeja frases inintel·ligibles. Ella es deixa anar amb ràbia. Veu com el vell es retorça de dolor i cau als seus peus balbucejant una marca comercial. La Sílvia observa amb repulsió com la saliva li taca una mica la punta de la sabata dreta i pensa que la l'haurà de netejar després. El vell para de moure's. Efectivament, en la butxaca de la seva americana passada de moda, hi ha

unes pastilles del cor. No de la millor casa farmacèutica, comprova després la Sílvia ja a casa, mentre es lleva la brusa, per veure's millor les marques dels dits que el vell ha deixat en el seu avantbraç. Li sembla impossible però tenia la força d'un noi. Triguen més de dos dies en desaparèixer.

LA CAJITA ROJA

Cuando llegó, Sara dormía. Marta se sentó en aquella butaca para las visitas. Se planchaba la falda negra con una mano y con la otra sostenía la cajita roja. Dudaba de si abrirla o no. Levantó la tapa y acarició el borde de un sobre sin abrir. Leía el nombre a quien dirigió esa carta y a quien nunca llegó. Repasaba cada una de las letras con el dedo que tantas veces había dibujado en la arena: S - A - R - A y recordaba lo mucho que le costó escribir cada una de ellas. Tuvo que buscar en el bolsillo de la falda negra un pañuelo para secarse la lágrima que la emoción había hecho surgir. Ahora estaba delante de ella. Volvía a verla después de media vida. Por fin podría...

¿Cómo había llegado hasta allí? La había traído su hijo, un buen hijo, sí. Lo había educado bien. Lástima que se casara. Eso no se lo perdonó y albergó un odio hacia su nuera que no pudo disimular por lo que convinieron que él solo la visitara los viernes. Ese día era el mejor de la semana, se levantaba de buen humor, se ponía su vestido estampado, conectaba la radio y la casa se llenaba de notas alegres mientras quitaba el polvo, sacudía los cojines, llenaba el jarrón con flores del jardín, cocinaba el conejo en salsa, su favorito, rosquillos como sólo los sabía hacer ella y le preparaba un paquete para que se llevara. Y antes de irse se lo comía a besos. Desoía los reproches de su marido: déjalo, que ya es mayorcito. Ella le daba un último y sonoro beso y le pedía que volviera el lunes o el martes... pero él invariablemente, volvía el viernes siguiente. Marta ya se había habituado a esa nueva monotonía cuando su marido...

No quería pensar en ello. No quería recordar el susto que se llevó de buena mañana, la desesperación cuando no se movía, la sensación de irrealidad en que flotó durante días, las lágrimas que no le salían hasta que llegó su hijo y luego el médico y luego la confirmación de la evidencia: Había fallecido. No sabía hacia dónde ir, ni qué hacer. Suerte que su hijo, más entero, le cogió la mano y la abrazó. No se preocupe madre, yo me ocupo. Pero no pudo evitar que la gente acudiera a darle el pésame y que le preguntaran una y otra vez, y se oyera a sí misma repitiendo:

- Ha sido el corazón, durante la noche. No ha sufrido.

Después de esto se había encerrado. No salía de casa. Su mundo se había deshecho. ¿Qué iba a hacer ahora? Sólo contaba con las visitas de su hijo que ya no le llenaban. Aquella misma semana la encontró en pijama con una bata encima.

-¿No hay nada que le haga ilusión, madre? Hace tiempo que no recita a Apollinaire. ¿Por qué no vuelve a dar clases de francés?

-¡Uy! Eso quedó atrás.

-Con lo que le gustaba. ¿por qué lo dejó?

-Me casé.

-¿Y...?

-Entonces era difícil encontrar trabajo para una mujer. Al principio acepté dar clases particulares a la espera de que me llamaran de alguna escuela... pero al final me cansé de esperar, mis alumnos crecieron y ya no me necesitaron y luego me casé y te tuve a ti y ya conoces el resto de la historia.

-¿Cómo conociste a padre?

-Ya te lo he contado mil veces.

-Una más.

-Llevaba unas semanas en Barcelona y no conocía a nadie, bueno, salvo la familia que me acogió que, como ya te he contado no sé cuántas veces, era un matrimonio sin hijos extremadamente formal. El curso no había empezado así que me dediqué a recorrer la ciudad. Y así paseando, paseando llegué al Tibidabo. Cansada, quise volver en el tranvía pero al subir me di cuenta de que no llevaba ni siquiera unas monedas. Me ruboricé ante el cobrador por mi descuido. Él lo subsanó con una sonrisa y un: me tendrá que abonar el billete o aceptar la invite a un refresco, que no pude eludir. Aún recuerdo su pelo lacio rozando los hombros, que por aquel entonces no era nada habitual en un hombre, su tez blanca bien afeitada, con algunas pecas, sus profundos ojos verdes... me recordó a una amiga de la infancia.

-¿Una amiga de la infancia? ¿A quién se refiere? ¿La conozco?

-No sé, creo que no-con voz turbada-. Era Sara, la hija de la señora Fuensanta, la vecina de la abuela.

-¿Y qué sabe de ella?

-Se envió con un veraneante y yo marché a estudiar a Barcelona y eso es todo.

-Pero madre, ¿y no ha vuelto a saber nada?

-Creo que se casó enseguida y que fue a vivir a Terrassa, donde sus suegros tenían una fábrica de harinas.

-No está muy lejos ¿le apetecería ir a ver? Yo puedo llevarla.

-Ha pasado demasiado tiempo.

-El tiempo transcurrido no tiene remedio. Ahora puede hacerlo.

-Quedó viuda y está ingresada en una residencia- dijo repitiendo un retazo de conversación que no estaba segura de haber oído o soñado: - Tú al menos tienes a tu hijo, fíjate en la pobre Sara, quedó viuda y está ingresada en una residencia. Como no tuvo hijos...

Permaneció pensativa unos instantes en los que viajó al fondo de su memoria.

-Hay un sitio donde sí que me gustaría que me acompañaras.

Así fue como su hijo, para acompañarla, había tenido que discutir con su mujer; el domingo era el único día que podían estar juntos y no entendía por qué, después de tantos años sin ir, su suegra quería volver a Sitges. Ella lo notaba en su silencio.

Él la veía caminar entre las rocas del espigón con un aire casi infantil. Los ojos le brillaban. La falda negra y los zapatos no eran muy apropiados para andar entre las rocas.

-Madre, a ver si se hace daño.

-Un poco más. Ya casi estamos.

Se detuvo al llegar a una roca más oscura que las otras. Se sentó y buscó entre las hendiduras. Tras varias tentativas sacó una cajita oxidada que alguna vez fue roja.

-Ya está.

-¿Qué es?

-Tonterías... un juego de niñas. ¿Te acuerdas el otro día, cuando hablamos de mi amiga? recordé nuestros juegos y necesité recuperarlos.

-¿No la abre?

Dudó unos segundos. Quizá repasara mentalmente el contenido, quizá temía no encontrar lo que buscaba, quizá simplemente temía abrir la caja y que todas las pequeñas vivencias se volatilizaran como si nunca hubieran existido. Descartó todas las dudas, miró a su hijo esperando que la entendiera. Observó alrededor; era un día claro, sin más aire que el que traían las olas. Llenó sus pulmones cogiendo fuerza para abrirla. Le costó un poco por la herrumbre acumulada pero tras varios intentos cedió. Sonrió tristemente contemplando el interior; un sobre que primero acercó al corazón y luego

guardó, sin abrirlo, en el fondo de la caja, una foto en la playa donde estaban las dos y otra de una excursión a Colliure, una postal con una puesta de sol, recortes de un diario, caracolas y un poema de Jacques Prévert que leyó en silencio:

¿Qué día es hoy?
Hoy es todos los días
Nosotros somos todos los días
Amiga mía
Nosotros somos toda la vida
Amor mío
Nos amamos y vivimos
Y no sabemos qué es la vida
Y no sabemos qué es el día
Y no sabemos qué es el amor.

Se enjugó las lágrimas que inesperadamente caían sin remedio, lo recogió todo y le dijo a su hijo que podían irse.

Y él la llevaba a casa pero ella le indicó la dirección de la residencia. Y allí estaba. Sara, sentada en el sillón de enfrente, con la cabeza ladeada, se estaba despertando.

-Hola, Sara, soy Marta. ¿Te acuerdas de mí?

-¿Tienes hijos? Yo, no.

-Sí. Uno. Me espera fuera, ¿quieres que le llame?

-¿Y tú quien eres?

-Marta, soy Marta. ¿Recuerdas Sitges? ¿el espigón?

-No tengo hijos ¿Y tú? ¿tienes hijos?

La enfermera, que entró a darle una pastilla y un zumo, le dijo:

-Tiene días. A veces me reconoce.

Marta sonrió agradecida. Esperó a que marchara para sacarse del cuello un colgante en forma de corazón roto en dos, donde se leía MAR-RA. Era una niñería, pero ¡significó tanto! Se lo hicieron de madera y pintaron su nombre, luego se intercambiaron medio corazón. Así siempre permaneceremos juntas. Se lo extendió y Sara lo acunó. Ella ahora, ya no la reconocía pero ¿qué más daba? ¡Habían soñado tantas veces vivir juntas! Intentó recupe-

rar el corazón pero Sara cerró la mano y levantando la otra mano hasta el cuello, le enseñó el suyo: SA-TA. Sonrieron cómplices durante un instante. Marta sacó el sobre de la cajita roja, el sobre en que se despedía de ella, en que confesó que marchaba porque no podía vivir sin su amor. Todo eso ya no tenía sentido. Lo hizo añicos. Acercó su butaca a la de Sara y le mostró las fotos de su juventud pero ella se había perdido en algún rincón entre Mar y Ra. Marta.

Marta, sentada en aquella butaca, recogió las fotos en la cajita roja, contemplando sonriente a Sara. Ya nada las iba a separar.

